

AGRU IN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplimentul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

Conferință ținută la festivalul Agrului din 5 Noemvrie 1933 de Flora Dr. Iuga.

(Urmare)

Onorată Asistență!

Nici teoria științifică, nici experiențele practice nu contrazic existența sufletului, el deci trăește în noi chiar independent. După voia lui Dumnezeu se servește în funcțiunea sa din această lume de organismul trupesc, bun sau slab al creierului și nervilor noștri.

Deci odată ce recunoaștem această independență a sufletului e absolut sigură supraviețuirea lui, după moartea corpului.

Căci odată ce nici corpul nu se pierde complet, ci numai se transformă prin putrefacție în diferite compoziții ale pământului, cu atât mai mult nu poate pieri sufletul cea mai bună, înaltă și nobilă parte din om.

Grâul ca să producă roade, îl bagă în pământ să putrezească, de aceea ritul prevede, ca la parastase să se împartă asistenților grâu fiert îndulcit. Sufletul trebuie să fie nemuritor!

Imi dați voie să citesc și o întâmplare interesantă descrisă în „Lumina Creștinului“ din XI 1933:

„Alteță, sufletul este nemuritor!“

Pe la mijlocul veacului trecut, trăia în Polonia un om, care purta un nume ilustru. Ca mulți alți nobili din aceea epocă, el avu nenorocirea să-și piardă credința, și ajunsese până acolo, că-și întrebuinta tot timpul liber, pentru a scrie o carte împotriva nemuririi sufletului.

Intr'o zi, pe când se plimba prin aleele parcului, apărui o femeie, care aruncându-se la picioarele lui îi zise: „Alteță, fie-vă milă de nenorocirea mea: soțul meu a murit și n'am nici un ban, ca să plătesc pentru el măcar o sf. Liturghie.“

Principele îi dădu câteva piese de aur. După un timp, el uită de această întâmplare. Intr'o seară, pe când se retrase în cabinet ca să lucreze mai departe la manuscrisul său, ridicându-și ochii, zări înaintea lui un țăran polonez, care-l privea cu atenție. Supărat prin faptul de a fi deranjat, el sună servitorii. Ei alergară care dincotro, dar necunoscutul ieși pe ușă, făcându-se nevăzut. Slugile au declarat, că nu lăsaseră pe nimeni să între în casă. A doua zi și a treia zi, apariția se reînoui la fel. La a treia arătare, principele nerăbdător, îi zise: „Te rog să-mi spui: cine ești tu, și ce vrei dela mine?“ — „Sunt un țăran de pe moșia ta, mort de curând“ — îi răspunse apariția. — „Liturghiile, pe care soția mea le-a plătit pentru mine, mulțumită dărnicii tale, m'au scăpat din Purgator, și în schimb, am dobândit dela Dumnezeu învoirea, ca să vin să-ți spun numai un singur cuvânt: „Alteță, sufletul este nemuritor!“ Și apoi dispăru. Principele chemă familia și puse ca acest fapt să fie consemnat de un notar; apoi se întoarse la Dumnezeu și-și redobândi credința.

Am aflat această istorisire dela o persoană ilustră din timpurile noastre, care a citit ea însăși actul, păstrat cu grije în familia principelui. (Lacordaire)

ONORATĂ ASISTENȚĂ!

Faptul că sufletul omului este nemuritor merită cea mai mare luare în seamă. Ori la care neam, ce viețuiește azi, sau a trăit cândva pe suprafața globului pământesc, găsim urmele mai șterse sau mai pronunțate ale acestui adevăr. În istorie, de obicei popoarele se împart pe grupuri. Așa avem neamuri turanice: Japonezi, Chinezi, Finlandezi.

„Chinezii“ de pildă au credință deslucșită despre nemurirea sufletului: atât Lao-tse cât și Rong-tse pela anii (600—500) i. d. H. vorbesc despre influența spiritelor celor morți. „Cel înțelept nu trebuie să se teamă de moarte: aceasta nu este pentru dânsul decât întoarcerea la originea lui.“ Budismul spune precis că pe cei răi îi așteaptă iadul iar pe cei buni paradisul fericiților după moarte. Avem tablouri în templele lor cari reprezentau iadul și paradisul în culori vii. „Japonezul“ de exemplu crede că acela care se distinge în viață prin vitejie, dobândește după moarte în lumea spiritelor, o viață superioară. De aici vitejia lor și în războiul actual cu China.

Grupul Hamiților: „Egiptenii credeau că trupul trebuie conservat pentru suflet deaceia îl imbalsamau. Momiile se păstrau în piramide în picioare, ca sufletul după pelerinajul ce trebuia să facă până se curățește de păcate să-l găsească mai ușur. Morților li se puneă mâncare și beaură în piramidă.

Epitafurile erau adresate zeilor, ca să fie îndurători față de morți. Credeau în judecata morților ținută de 42 judecători. Judecătorii cântăreau sufletul mortului, care jura, că n'a comis cele 42 păcate mortale. Dacă sufletul nu era găsit prea ușor atunci judecătorii îl întinereau prin diferite pelerinajii în animale sau, apele vieții curgeau peste el și numai după aceea putea ajunge

în câmpiile zeului Ra — Soarele — unde toată lumea bea și petrecea; apoi sufletul se prefăcea în înțelepciune și privea fața lui Dzeu.

Dacă era găsit prea ușor la cântar, trebuia să se întoarcă acolo, unde îl așteptau numai chinuri.

Și la „Babiloneni“ domnește speranța nemuririi. La ei sufletul rătacea atâta după moarte, până-și găsea mormântul.

În sânul pământului era iadul, unde cei ajunși în el duceau o viață fără nici o speranță de ieșire. Un loc zăvorât cu porți de fier, un loc al întunecului unde ajungi numai după ce ți-ai lepădat toate podobeale.

La „Asirieni“ se știe și de un loc al celor fericiți, un paradis, în depărtatul orient la gura fluviilor. Numai excepțional ajungeau unii oameni acolo.

Învățăturile credinții Evreilor, le cunoaștem bine din Vechiul Testament.

Plastic și-au închipuit și Mohamedanii judecata din urmă: Focul iadului cu chinurile lui care îi așteaptă pe dușmanii islamului, i-a oțelit la lupte strașnice iar credincioșii lor buni, găsesc fericirea în paradisul cu veșminte bogate, grădini frumoase, râuri de lapte, cu miere și vin și plăceri lumesti.

Cele mai curate imagini ale lumii viitoare le găsim însă la neamurile Indoeuropene.

După credința Indiană de ex. când omul moare, sufletul rămâne liber, plutește pe deasupra corpurilor pământești, dar sufletul păcătos poate reapărea în corpul unui animal, de aceea se feresc de păcate prin viața de renunțare și abțință: (fachirii). Când ajung să nu-i mai miște nimic lumesc, atunci dobândesc fericirea vecinică, odihna în întemeietorul credinței lor în Brahma.

„Sindar“ cântă frumos Grecilor (500 a. H) Trupul este supus morții, sufletul însă rămâne liber și viu, căci el este dăruit de zei.

(Va urma).

